

สวรรค์ชั้นนี้ มีแต่รัก

www.puendee.com

นวนิยายไทย

สวรรค์ชั้นนี้มีแต่รัก • ชวงศ์ ฉายะจินดา

ลงพิมพ์ในนิตยสารเรื่องผู้หญิง พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๔๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์ดับเบิลยูเอ็น, ธันวาคม ๒๕๔๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มิถุนายน ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ออกแบบ : สารัตน์ วงศาโรจน์

ราคา : ๑๖๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ชวงศ์ ฉายะจินดา.

สวรรค์ชั้นนี้มีแต่รัก.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.
๒๕๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-472-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศสวัสดิ์ เป็นประเสริฐ

ต้นติมา แซ่ตั้ง วนาลี มหาสมเเหลา สุมิตรา ใจสุข

สมยงต์ คงใจ สุหรรษา เสดตรา

รจนา คงทน สุนันท์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ความรักนั้นก็แปลก...ใช้เวลาไม่นานเลยสำหรับจะรู้ใจตัวเองว่ามีความรัก
ที่แท้จริงแล้วหรือยัง

ดูอย่างโอชา (คอลัมน์สตีลใส่แห้ง) กัปรจณี (ช่างเสริมสวยรวยเสน่ห์)
ที่ต่างคนก็มีแผนรักแผนวุ่นเพื่อหลบหลีกคู่ (ไม่แท้) ของตน และยังตบตาใคร
ต่อใครมิได้หยุดหย่อนว่าทั้งคู่รักกัน แต่แผนวุ่นนี้ช่างน่าลุ้นน่ารัก และคงจะ
สร้างความเบิกบานใจให้ผู้อ่านได้แน่แท้ สมดัง ชูวงศ์ ฉายะจินดา ตั้งปณิธาน
ไว้มั่นคงว่านวนิยายจากปลายปากกาของท่านจะต้องสร้างความสุขแก่ผู้อ่านได้
ในทุกๆ เรื่องไม่มากก็น้อย มิเว้น 'สวรรค์ชั้นนี้มีแต่รัก' ซึ่งกรุ่นรักและมาก
รอยยิ้มตลอดเรื่อง

สวรรค์ชั้นนี้มีแต่รัก

ชูวงศ์ ฉายะจินดา

เช้าวันนั้น คนในตึกเลขที่เก้าของแฟลตการเคหะแห่งหนึ่ง ซึ่งเผชิญตื่นนอนออกมาเย็นสูดอากาศยามเช้าเล่นที่ระเบียง ต่างก็พากันแปลกใจ ที่เห็นรถยนต์ยุโรปคันใหญ่สีเทาเมทัลลิกงวับแล่นอย่างรวดเร็วมาจอดที่ริมบาทวิถีตรงหน้าแฟลต

“ไอ้โฮ ใครหว่า ชีเก้งคันเท่าตึกมาเยี่ยมใครแถวนี้”

เสียงเด็กชายตัวผอมหย็องกรอดอุทานขึ้นบนแฟลตชั้นสี่ เขากำลังจ้องจะใช้หนังสือกึ่งนกกพิราบตัวอ้วนสีขาवलอดตัวหนึ่ง ซึ่งเคราะห์ร้ายบินมาเกาะที่พริ้งลูกกรงไม้ไกลจากตัวเขานัก ภาพรถเก้งคันใหญ่ทำให้เขาสันความสนใจในเจ้านกน้อยตัวนั้นทันที

“ใครมาก็ช่างเหอะเว้ย ไอ้กะหรั่ง หน้าทีของเอ็งนะโน่น รีบไปอาบน้ำ แต่งตัวเข้าไวๆ แล้วจะได้ไปโรงเรียน”

เสียงแม่ประเจียดร้องออกมาจากห้องหมายเลข ๑๔ แล้วร่างใหญ่เทอะทะของแกก็เดินดุ่มดุ่มตามเสียงออกมา บางทีแกจะเกิดสนใจเสียงอุทานของลูกชายขึ้นมาบ้างกระมัง

แม่สมทรงซึ่งมีร่างผอมสูงไม่ค่อมจะสมส่วนสมชื่อนัก กำลังยืนเกาะลูกกรงชะโงกมองลงไปข้างล่างอยู่ก่อนแล้ว

“ใครยะ แม่สมทรง ใครซึ่รถเก้งคันเท่าตึก”

แม่ประเจียดกระซิบบกระซาบ ทั้งๆ ที่ถึงแกจะพูดเสียงดังๆ อย่างปกติคนที่อยู่ในรถเก้งคันเท่าตึกที่จอดอยู่ข้างล่างก็คงจะไม่มีวันได้ยิน

“ไม่รู้เหมือนกัน แน่ะ เขาลงมาจากรถแล้ว” แม่สมทรงว่าทำเสียงกระซิบบกระซาบเช่นกัน

เด็กชายกะหรั่งหันมาทางมารดา ตัวเขายังคงยืนเกาะลูกกรงอยู่ ไม่แสดงว่าจะขยับเขยื้อนไปตามคำเตือนที่ได้ยินจนชินหูทุกวันนี้

“ผู้ชายรถเก่งเขามาตามผู้หญิงแท็กซี่จะแม่”

เขาใช้ไม่ง่ามหนังสือที่ถืออยู่ในมือนั้นแหละซีไปยังหญิงสาวผมยาวๆที่กำลังก้าวลงจากรถแท็กซี่ที่บรรทุกคันที่เล่นนำหน้ามาก่อนและจอดอยู่ริมบาทวิถีหน้ารถเบนซ์นั้นเอง

“เฮ้ย ไปเรียกเขาผู้หญิงแท็กซี่ เดี่ยวเขาได้ค่าเอาห rokok” แม่ประเจียดชดกันลูกชายค่อนข้างแรง

“ไปไป ไปอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียนเร็วๆ เข้า สายตะวันตกฟ้าแล้ว”

“ให้ตายเหอะ แม่นี้บ้าเปือเป็นบ้า” เด็กชายกะหรงสายหน้าอย่างระอาใจ

“วันนี้นั้นเสาร์แท้ๆ ไม่รู้จะเคียวเชิญให้ไปโรงเรียนหาวิมานอะไร”

แม่ประเจียดดูจะไม่ได้ยินคำบ่นของลูกชาย เพราะตัวนางกำลังสนใจท่าทีของพ่อหนุ่มที่ลงจากรถเก่งกับแม่สาวที่ลงมาจากแท็กซี่เต็มที รถแท็กซี่เล่นสะวีตสะว่าดลับมุมอาคารหลังโน้นไปแล้ว แต่หนุ่มสาวทั้งสองยังคงยืนประจันหน้ากันอยู่ท่าอาการเหมือนกำลังทะเลาะกัน ทว่าเสียงของเขานั้นเบาเกินกว่าจะลอยขึ้นมาถึงแพลตฟอร์มที่แม่ประเจียดและแม่สมทรงกำลังยืนจ้องดูเขาอยู่ แม่สมทรงขยับเข้ามาใกล้ๆ

“ลงไปฟังเขาข้างล่างไหมล่ะจ๊ะ พี่เจียด”

“เอาซี” แม่ประเจียดขยับตัวแล้วแต่ยังไม่วายเหลียวไปทางประตูห้องด้วยเป็นห่วงสามีที่ยังนอนหลับเสียงกรนดังออกมาถึงข้างนอกห้อง

นายหมอน สามีของแม่ประเจียดนั้นเป็นคนขี้รำคาญ อะไรก็ทำให้เขารำคาญได้ทั้งนั้น อย่างเวลาตื่นนอนเช้าแล้ว ไม่เห็นแม่ประเจียดอยู่ในห้องก็รำคาญ หรือถ้าเห็นแม่ประเจียดไปเที่ยวยุ่งวุ่นวายกับเรื่องของชาวบ้าน เขาก็รำคาญเช่นกัน

“แต่กลัวพี่หมอนเขาตื่นแล้วไม่เห็นฉันนะซี” แม่ประเจียดสารภาพความรู้สึกในใจออกมาตรงๆ

แม่สมทรงนั้นเป็นสาวโสดวัยสามสิบเศษ หล่อนยังไม่มีสามีและคนรัก จึงไม่ยอมเข้าใจว่า การที่สามีของเธอห้องข้างเคียงตื่นขึ้นแล้ว ไม่เห็นแม่บ้าน

ของเขาอยู่ในห้องด้วยจะทำให้เกิดปัญหาอะไรขึ้น หล่อนจึงคว้าแขนแม่ประเจียด
จุดเต็มแรงจะให้ออกเดิน เพราะรูปร่างอย่างแม่ประเจียดนั้น ถ้าแม่สมทรงไม่
ออกแรงเต็มที่ก็ยากจะจุดให้นางขยับเขยื้อนได้

“พุทโธ พี่เจียดก้อ กะอឹងไปข้างล่างประเจียดเดียวเท่านั้น พี่หม่อนแก
จะไปว่าอะไรนะ กะหรงง”

แม่สมทรงหันมาทางลูกชายของเพื่อน

“ดูพ่อเขาไว้ทีนะ ถ้าเขาตื่นละก็ ตะโกนเรียกแม่ด้วย”

“ล๊ะ น้า ฉันจะคอยฟัง”

“ฟังอะไร” แม่สมทรงเลิกคิ้วแปลกใจเต็มทีเพราะคำตอบนั้นมัน ไปไหน
มา สามวาสองคอก’ ยังไงชอบกล

“อ้าว ก็ฟังเสียงกรนของพ่อละซิ ถ้าเสียงกรนหยุดเมื่อไหร่ละก็ ฉันจะ
เข้าไปดูให้”

แม่ประเจียดกลับเป็นฝ่ายคว้าแขนแม่สมทรงจุดให้ออกเดินบ้าง

“วู้! จะไปก็ไม่ไป ยังงี้เมื่อไหร่จะได้รู้เรื่องซักที”

แม่สมทรงตัวปลิวหิวไปตามแรงจุดของแม่ประเจียด ทั้งสองก้าวลง
บันไดอย่างรวดเร็วไปยังชั้นสาม ชั้นสอง แล้วก็ชั้นล่าง มีคนมายืนเยี่ยมๆ
มองๆ ฟังอยู่ตามระเบียบชั้นต่างๆ ด้วยความสนใจอย่างยิ่งไม่น้อยเลย ดังนั้นพอ
ถึงชั้นล่าง ประโยคแรกที่แม่ประเจียดและแม่สมทรงได้ยิน ก็เป็นเสียงหญิงสาว
ร่างบางระหง ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ กองกระเป๋าดินทาง และหีบห่อถุงต่างๆ นั้นพูดว่า

“ดูสิคะ ใครๆ เขามาฟังกันใหญ่แล้ว ไม่รู้จักอายเขามั่งหรือ”

น้ำเสียงของหล่อนไพเราะน่าฟัง แม้ว่ากำลังอยู่ในอารมณ์ขุ่น หางเสียง
ค่อนข้างสะบัด แต่ก็ยังมีกังวานใสอยู่ หล่อนยืนหันหลังให้แพลตฟอร์ม คงจะนึก
อายคนที่มายืนชะงอกที่ระเบียง ทั้งดู ทั้งฟังการทะเลาะวิวาท ระคนวิงวอน
อ่อนหวานระหว่างหล่อนกับพ่อหนุ่มท่าโก้ แต่งตัวหุรคนนั้นอย่างสบายใจโดย
ไม่ต้องเสียค่าผ่านประตู

“ทำไมจะไม่อาย ผมก็อายเขาจะตายอยู่แล้วเหมือนกัน”

พ่อหนุ่มหน้าหล่อเหลารูปร่างสะอิดสะเอ้ง ผิวสะอาดสำอางคนนั้นตอบ

ห้วนๆ เช่นกัน แต่น้ำเสียงของเขาดูไม่น่าฟังอย่างหญิงสาว

“อายุก็ทำไมไม่รีบไปเสียพันๆ ละคะ มายืนเฝ้าอะไรอยู่ตรงนี้”

“ถ้าผมไป เธอก็ต้องไปด้วย”

เขาตอบหงุดหงิด ตรงเข้ามาหวักระเป่าที่วางอยู่ข้างตัวหญิงสาว แต่เจ้าหล่อนก้าวออกไปขวางทางไว้

“แน่ะ ออย่ามาตะตองข้าของของดิฉันนะคะ”

เขาชะงัก หน้าเหี่ยวไป ดูท่าทางจะเกรงกลัวฝ่ายหญิงอยู่ไม่น้อย ทั้งๆ ที่การแต่งตัวของหล่อนคนนั้นค่อนข้างปอน เปรียบกันไม่ได้เลยกับตัวเขา

“โธ่ รจ” เขาคราง

“เธอจะใจแข็งไปถึงไหน”

“ไม่ใช่เรื่องใจแข็งใจอ่อนหรอกคะ คุณประมุข คุณแม่คุณไล่ดิฉันแล้วดิฉันจะกลับไปอยู่ที่นั่นอีกยังงี้ได้” หญิงสาวตอบเสียงเครือลง แต่กั๊ววานก็ยั้งหนักแน่นและเข้มแข็งอย่างน่าทึ่ง

“เชิญกลับไปเถอะคะ ดิฉันคิดว่าการมาของดิฉันคงจะทำให้คุณแม่คุณสบายใจขึ้น”

“สบายใจอะไรกัน ยิ่งร้ายใหญ่นะไม่ว่า”

“ทำไมจะร้ายคะ ก็ดิฉันไม่ได้อยู่ให้รทรทาท่านแล้วนี่”

“นั่นแหละ เธอไม่อยู่แล้วผมก็เป็นบ้า คุณแม่ท่านจะสบายใจได้ยังไง ถ้าท่านเห็นลูกชายของท่านคลุ้มคลั่งอยู่ทั้งวัน”

ชายหนุ่มผู้ใช้นามว่าประมุขคร่ำครวญ แทบว่าจะลงคุกเข้าวิงวอนแม่-สาวน้อยที่ยืนตัวตรงอย่างสง่านั้น

“ก็ลองถามท่านดูสิคะ”

หญิงสาวตอบเสียงเรียบๆ

“โธ่ รจ ไปกับผมเถอะนะ”

“ไปกับคุณ แปลว่าอะไรคะ”

“ก็ไปอยู่กับผม เป็นของผมนะซี”

เขาลดเสียงให้ค่อยลงจนผู้ที่มายืนยืนหูฟังอยู่บนระเบียงชั้นล่างเกือบจะ

ไม่ได้ยิน

รจนีหัวเราะ คนที่ยืนอยู่บนระเบียงเห็นผมยาวสลวยแต่ค่อนข้างยุ่งของ
หล่อนแกว่งไปแกว่งมา

“นั่นหัวเราะเยาะผมหรือ”

“คะ หัวเราะเยาะ”

หล่อนตอบตรงๆ

“มืออย่างที่ไหน พุดออกมาได้ ขึ้นดิฉันทำตามคุณจริงๆ คุณแม่คุณได้มา
ฉีกอกดิฉันตายซิคะ”

“ໄ໓ คุณแม่ไม่กล้าหอกหน้า ท่านรักผมจะตาย”

“ก็เพราะท่านรักคุณจะตายนั่นแหละ ท่านถึงได้เกลียดดิฉัน”

หญิงสาวเน้นเสียง

“ໄ໓ รจ แม่ที่ไหนก็ต้องรักลูกทุกคนนะแหละ คุณจะไปหาผู้ชายที่แม่
เขาเกลียดได้ที่ไหนล่ะ ถ้ามี ไ้หมอนั้นมันก็คงเลวเกินกว่าที่ใครๆ จะรัก”

เสียงผู้หญิงสาวหัวเราะอีก แต่ดูเหมือนว่าหล่อนจะแค้นหัวเราะไปอย่างนั้น
เอง

“เถอะคะ ดิฉันจะหาผู้ชายกำพร้าวแม่สักคน ไม่ได้ก็ให้รู้ไป”

“ໄ໓ รจ พุดเป็นเล่นไปได้ กลับไปกั๊บผมนะทูนหัว” ประมุขทำหน้าที่
เหมือนจะร้องไห้

“อย่าเหลวไหลไปหน่อยเลยคะ คุณไม่เห็นนี่คะ ว่าพอดิฉันชนของออก
พื้นประตูห้อง คุณแม่คุณก็มาใส่กุญแจทันที จนอย่างนี้แล้วจะให้ดิฉันกลับไป
ดิฉันก็สิ้นคิดเกินไปละคะ”

“ก็นั่นมันห้องของเธอ แต่ที่ผมตั้งใจจะให้เธอกลับไปอยู่ที่ห้องของผม
นี่นา เราจะแต่งงานกันทันที แล้วคุณแม่จะมาเป็นเสียงอะไร”

รจนีหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง หล่อนยังคงยืนหันหลังให้แฟลตอยู่อย่างนั้น
เพื่อจะลืมหันกลับไปบัดนี้ตัวหล่อนกำลังแสดงละครฉากสำคัญที่สุดให้คนอื่นนับ
สิบคนดูฟรี

“ท่านอาจจะไม่มีเสียงอะไร แต่ถ้าท่านไม่จ่ายเงินให้คุณล่ะคะ คุณจะทำ

ยังไ้ คุณจะทำอะไรเลี้ยงดูดิฉันล่ะ”

เขาทำหน้าบึ้ง นัยน์ตาขุ่น ดูจะฉุนโกรธขึ้นมาในทันใด

“อ้อ นี่เปลี่ยนหัวข้อมาพูดเรื่องเงินกันแล้วรี?”

“ก็จะให้พูดเรื่องอะไรล่ะคะ ในเมื่อถ้าเราจะแต่งงานกันจริงๆ เงินมันก็จะกลายเป็นปัญหาสำคัญขึ้นมาทันที ดิฉันทำงานได้เงินเดือนนิดเดียวเท่านั้นนี่คะ จะให้ดิฉันเลี้ยงคุณด้วยนะเห็นจะไม่เหมาะแน่”

“ฮือ ใครว่าจะให้รจนีเลี้ยงผม พูดเหลวไหลไปได้” เขาทำตาเหมือนจะค้อนหญิงสาว

“อ้าว ก็ถ้าดิฉันไม่เลี้ยงแล้วใครจะเลี้ยงคะ คุณแม่ท่านโกรธที่คุณขัดคำสั่งท่าน ท่านคงไม่ยอมเลี้ยงคุณแน่ เพราะท่านกลัวคุณจะทำเงินของท่านมาเพื่อแม่ให้ดิฉัน”

ประมุขยกมือขึ้นเกาศีรษะอย่างขุ่นใจ ดวงตาขุ่นๆ ของเขาเหลือบมองขึ้นมาบนแฟลต ครั้นสบตากับใครหลายคนที่กำลังจ้องมองดูเขานัยน์ตาแจ้วแหวอยู่ ดูเหมือนว่านัยน์ตาทั้งคู่นั้นจะขุ่นยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ เขาควักแว่นตาดำจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมาสวม คงจะนึกอายนึ้ขึ้นมาเต็มทีที่กระมัง

“ไม่เอาละ อย่ามัวพูดโยกโยยอยู่เลย เราไปกันเสียทีดีกว่า”

เขาก็มลงจะหิ้วกระเป๋าของหญิงสาวอีก แต่เสียงแข็งๆ ของหล่อนก็ทำให้เขาหยุดชะงัก

“ถึงคุณจะทำกระเป๋าของดิฉันไปได้ก็อย่าหวังเลยคะ ว่าดิฉันจะยอมตามคุณไปด้วย คุณจะไ้ไปแต่เสื้อผ้าของดิฉันเท่านั้นเอง”

เขาจำต้องปล่อยมือจากหูกกระเป๋า ทรงตัวขึ้นนึ้ ถอนใจยาว

“เอาซึ่งดีดีกว่า บอกผมมาค่าเดียวเท่านั้น รจ ว่าคุณจะทำอย่างไรกับผม”

“ที่จริงดิฉันก็บอกตั้งหลายค่าแล้วว่าดิฉันจะอยู่ที่นี้ ดิฉันไม่ไปกับคุณแน่จ้” รจนียืนย่นหน้าเสียงหนักแน่น

เขาหน้าซีด สีหน้าขาวเผือดตัดกับแว่นสีดำ เห็นถนัดตอนนี้ ถ้าไม่มีแว่นดำบังอยู่ละก็ สงสัยว่าบางคนที่ยืนมองดูและฟังเหตุการณ์อยู่บนระเบียงคง

จะได้เห็นน้ำตาของลูกผู้ชายกันมั่งแล้วก็ได้

แม่สมทรงใช้หลังมือป้ายตา เอียงหน้ามาทำตาแดงๆ กับแม่ประเจียด

“น่าสงสารคุณผู้ชายคนนั้นจ้ะนะ พี่เจียดนะ แม่หนูคนนั้นแกไม่น่าใจแข็งขนาดนี้ เป็นเราละก็จ้ะ ไม่ต้องให้พูดถึงคำที่สองเลยให้ตาย”

แต่แม่ประเจียดเป็นหญิงมีอายุจะเข้าสี่รอบแล้ว และนางก็ได้มีครอบครัวมานานร่วมยี่สิบปี ชีวิตของนางผ่านโลกมามากพอที่จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร จึงเพียงแต่ตอบว่า

“เกิดเป็นลูกผู้หญิงนะจ้ะ แม่สมทรง ต้องรู้จักทำใจแข็งไว้มั่งเหมือนกัน ถ้าทำใจอ่อนเปี้ยกเกินไปนักมันก็มักจะต้องเสียใจภายหลังนั่นแหละ”

๒

หญิงสาวเจ้าของนามนำเอ็นดูสมตัวว่าจริงคงจะไม่รู้ตัวว่าเรื่องราวของ หล่อนได้กลายเป็นอุทาหรณ์ให้สาวใหญ่นางหนึ่งได้บทเรียนเรื่องของชีวิต หล่อนหันข้างมามองคนที่ยืนชะเง้อคอกอยู่เต็มระเบียบนิดหนึ่งแล้วก็เมินกลับไป

เสียงหนุ่มๆ รุ่งกระโทงซึ่งอยู่บนแพลตฟอร์มสามผิวปากเป็นทำนองเพลงรัก หวานจิตจากอัลบั้มใหม่ของก๊อต เพียงแต่ได้เห็นเสี้ยวหน้าของหล่อนเพียงแวบ เดียว คนบนระเบียบก็ซุบซิบกันว่า

“แม่สาวคนนี่เซ้งวับอย่าบอกใคร มิน่า...นายคนนั้นถึงทำทำยังกับหัวใจ จะหลุดจากขั้ว”

รจนีเอ่ยขึ้นกับชายหนุ่มผู้ยังคงยืนหน้าซีดเผือดไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป นั้นว่า

“เซ็งกลับไปเสียเถอะคะ คุณประมุข ไม่ควรจะเสียเวลาตามดิฉันมาเลย ดิฉันอุตส่าห์ขนของมาเสียตั้งแต่เช้า ตั้งใจจะไม่รบกวนคุณ”

“แบบนี้ก็ถือว่าไม่รบกวน มีอย่างไหนนึกจะมาก็หนีมาดิ้อๆ ันเอง ดีแต่ว่าวันนี้ผมตื่นเช้า ไม่งั้นก็ไม่ต้องได้รู้กันละว่ารจมาอยู่ที่นี่” เขาทำเสียง ต่อว่า เสียงของเขาเครือน่าสงสารแต่หญิงสาวก็ยังคงใจแข็ง

“ที่จริงก็ไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรนี่คะ ถึงคุณจะรู้ว่าดิฉันมาอยู่ที่นี้หรือ ที่ไหน เพราะถึงยังไง ดิฉันก็จะไม่กลับไปกับคุณอีกหรอกค่ะ”

“โอ้...รจ เธอจะให้ผมทำยังไงก็บอกมาตรงๆ ไม่ได้หรือ”

เขาคราง

“จะให้ผมโกรธกับคุณแม่จริงๆ ผมก็ยอม ผมจะหางานทำและเราจะหนี ไปอยู่เสียให้ไกลคุณแม่เลยดีไหม ไปอยู่ต่างจังหวัดก็ได้ คุณแม่ท่านจะได้ตาม ตัวไม่พบ”

รจนีหัวเราะทั้งๆ ที่ขอบตาเริ่มเป็นสีชมพูและริมฝีปากค่อนข้างสั่น คำพูด

ของเขาช่างน่าขันเสียนี้กระไร สำหรับชายหนุ่มที่ไม่รู้จักโต และไม่รู้จักพ้นอก
แม่ได้สักทีอย่างประมุข เขาหรือจะเข้มแข็งพอที่จะยืนด้วยกำลังขาของตนเอง

“หัวเราะเยาะผมอีก”

“ก็จะไม่ให้หัวเราะทนไหวหรือคะ” รজনึ่งคงหัวเราะแม้ว่าน้ำใสๆ จะเอ่อ
ขึ้นมาจากนัยน์ตาพรวา

“อย่างคุณประมุขนะหรือจะทนสมบุกสมบันอดมือกินมือตามบ้านนอก
ไหว”

“ก็ทำไมจะต้องอดมือกินมือด้วยล่ะ ผมคงหางานทำที่เงินเดือนแพงๆ พอ
เลี้ยงรอดได้หรอกน่า”

เสียงของเขากลับขุ่นขึ้นมาอีก เพราะคำพูดค่อนข้างสบประมาทของ
หญิงสาว

“ก็ถ้าเผื่อหาไม่ได้ล่ะคะ คุณเองก็ไม่ได้มีปริญญา ใครเขาจะให้เงินเดือน
คุณแพงๆ”

“ฮือ ตามบ้านนอกนะปริญญาไม่สำคัญหรอกจ้ะ อย่างผมพูดอังกฤษ
ออกปรี๊ด ใครๆ ก็ซื้อคร้านจะจ้อ” เขาทำหน้าภาคภูมิใจ

รจนีถอนใจ

“พูดกับคุณไม่มีวันรู้เรื่องหรอกคะ คุณยังไม่เคยอยู่ต่างจังหวัด ตาม
บ้านนอกนะหางานที่เกี่ยวข้องกับฝรั่งยากจะตาย”

“เถอะน่า ยากง่ายยังไงก็ตาม ผมว่าคุณแม่คงฝากให้ผมได้”

ประมุขหลุดปากออกมาทำให้หญิงสาวหัวเราะเยาะให้

“เห็นไหมล่ะคะ คุณพ้นอกคุณแม่เสียที่ไหน อย่าพูดดีกว่าคะ เราสิ้นสุด
กันเสียที ดิฉันจะชนของขึ้นห้องล่ะ” ถ้อยคำประโยคท้ายนั้น หญิงสาวกล่าว
ออกมาด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเค็ริอ แต่หล่อนก็ยังคงยืนตรง ศีรษะรูปสวย
ตั้งตรงอย่างมั่นใจในตัวเอง ทำที่เข้มแข็งนั้นทำให้ฝ่ายชายคอดตก

“โอ...นี่ผมจะพูดยังไงดิเนะ รจถึงจะฟังเสียงผมมั่ง”

“รจนะฟังเสียงคุณเสมอค่ะ แต่เมื่อทำตามไม่ได้จริงๆ ก็จนใจ ลาก่อน
ค่ะ”

รจนีพุดพลาถกัมลงหัวกระเป่าและหีบห่อของหล่อนขึ้นมาถือไว้พะรุงพะรัง
ชายหนุ่มตรงเข้ามาช่วยหิ้วแต่ท่าเดินของเขามุ่งตรงไปทางรถเบนซ์สีดำที่จอด
อยู่ หญิงสาวจึงต้องร้องเตือน

“บันไดอยู่ทางนี้คะ คุณประมุข”

เขาเหลียวมาทำหน้าที่เอ็งแล้วเดินคอคดกหัวถูงยามหีบห่อของหญิงสาว
ตามเจ้าของมาทางบันได รจนีเดินนำหน้าขึ้นบันไดมา หล่อนมองสบตาคนที่
อยู่บนระเบียงตรงๆ ดวงตากลมดำคู้้นั้นยังมีน้ำใส หล่ออยู่ ทุกคนพากันกลืน
ก้อนอะไรที่ขึ้นมาจุกคอกอยู่ลงไปอย่างยากเย็น

แม่สมทรงซึ่งใจอ่อนจนพลอยน้ำตาคลอไปกับเขาด้วย จัดแจงตรงรี่เข้าไป
รับหน้าทักทายอ่อนหวาน

“มาอยู่ชั้นอะไรคะ”

“ชั้นสี่คะ ห้องเบอร์ ๑๙ ว่างไซ้ใหม่คะ” หญิงสาวพุดเสียงค่อนข้างเครือ
บางที่หล่อนอาจจะสังเกตเห็นน้ำตาในดวงตาของแม่สมทรงเข้าก็ได้

“ห้องเบอร์ ๑๙” แม่สาวสมทรงหันมามองหน้าแม่ประเจียด

“ครูปู่แยกย้ายไปแล้วไซ้ใหม่ พี่เจียด ฉันก็ไม่ได้เห็นหน้าแกเสียหลาย
วัน”

แม่ประเจียดพยักหน้า ในใจนั้นนึกตื่นเต้นที่แม่สาวน้อยหน้ามนคนนี้ก็
จะมาอยู่ร่วมกันบนวิมานชั้นสี่กับตัวนางและเพื่อนบ้านที่รักใคร่ปรองดองกัน
เป็นอันดี

“หนูจะมาอยู่บนชั้นสี่เหมือนกันหรือจะ แหม...ดีจริงจริง” แม่ประเจียด
เรียกหญิงสาวว่า ‘หนู’ และลงท้าย ‘จะจ๋า’ เพราะเหตุที่เห็นวัยของหล่อนอยู่
คราวลูกคราวหลาน และการแต่งกายของหล่อนก็บอกให้รู้ว่าฐานะของหล่อน
ไม่สูงกว่าเพื่อนบ้านคนอื่นๆ นัก

“ขอบคุณคะน้า” หญิงสาวตอบผินยิ้มตอบแทนน้ำใจไมตรีนั้น

แม่ประเจียดยิ้มตอบอย่างอ่อนหวาน แต่เมื่อแลเลยใบหน้าของหญิงสาว
ไป แก่ก็ต้องรีบหุบยิ้มเมื่อมองไปสบตาขุนเขี้ยวที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังแว่นตาดำที่
ไม่ค่อยจะดำสนิทนักคู้้นั้นเข้า

“อีตาคนนี่คงโมโหเต็มแก่ลืทำ...เฮ้อ...น้ำกำลังเซียวใครขึ้นเอาเรือมาขวาง ก็โง่เต็มที แม่ประเจียดคิดในใจ

“มา แม่หนู น่าจะช่วยถือ”

แม่ประเจียดใจดีช่วยยื่นมือไปรับของจากหญิงสาว แต่หล่อนกลับบู้ยั้ให้รับจากมือชายหนุ่ม

“ช่วยรับจาก...เฮ้อ...เพื่อน...ของหนูเถอะค่ะ เขาจะได้อรับกลับบ้าน”

ชายหนุ่มเบี่ยงมือหนี ไม่ยอมส่งของให้แม่ประเจียดและสมทรงที่ยื่นมือมาช่วยรับ

“ไม่ต้อง” เขาพูดเกือบเป็นเสียงหวาด ทำหน้าหยิ่งๆ มองดูหญิงชาวบ้าน ทั้งสองที่ยื่นมือจะไปช่วยรับของ

“ฉันไม่ได้รับร้อนอะไรสักหน่อย”

รจนีเหลียวมาชมวดคิ้วนิดๆ “พูดจาดีๆ หน่อยนะ คุณประมุข น้ำคนนี่ แกหวังดีแท้ๆ นะคะ”

“ยุ่งนะไม่ว่า” เขากลับบ่นแต่ทำเสียงเหมือนกับพึมพำในลำคอ แต่กระนั้น แม่ประเจียดและแม่สมทรงก็พอจะได้ยินทั้งสองจึงถอยห่างออกมา ปล่อยให้หนุ่มสาวทั้งสองเดินตามกันต้อยๆ ผ่านแกชั้นบันไดไป

“คุณคนนี่แกขี้โมโหจังนะ พี่เจียด” แม่สมทรงกระซิบกับแม่ประเจียด

แม่ประเจียดพยักหน้า สีหน้าและแววตาบอกว่าไม่พึงใจอย่างยิ่ง

“เพราะเหตุนี้แหละ แม่หนูคนนั้นแกถึงใจแข็งนัก”

“จริงของพี่เจียด เป็นฉัน ฉันก็ไม่รับประทานเหมือนกัน” แม่สมทรง พยักพยิด เหลือบตามองขึ้นไปตามบันไดต่างๆ ที่ร้างของคนทั้งสองนั้นลับตัวขึ้นไปแล้ว

“เออ...ตายจริง”

แม่ประเจียดบอก

“แม่หนูคนนั้นแกจะเข้าห้องไฉนไง แกไม่มีกุญแจซ้กหน่อย”

“นั่นซีนะ” แม่สมทรงตบอบบ้าง ครั้นหันหน้ามาเจอเด็กชายกะหรง ลงมายืนอ้าปากหวออยู่ใกล้ๆ ก็ผลั้กไหล่เด็กชาย

“ไปกะหรง ไปหาคุณหมูที บอกขอกุญแจห้องเบอร์ ๑๙ ให้นำคนนั้น
หนอย เขาจะได้เข้าห้องได้”

กะหรงพยักหน้า ก่อนจะวิ่งไปตามคำสั่ง เขาอุตสาห์เหลียวมาบอก
มารดา

“แม่ พ่อตื่นแล้วละ พิมพ์ใหญ่เลยที่ไม่เห็นแม่”

“ตาย! ฉันทลายลิมพืหม่อนสนิท” แม่ประเจียดบอกอีกครั้ง แล้วก็วิ่งกะตุบ
กะดับขึ้นบันไดไป มีแม่สมทรงวิ่งตามขึ้นไปติดๆ

พอขึ้นไปถึงหน้าห้องเบอร์ ๑๙ เห็นหนุ่มสาวคู่นั้นยังยืนทำหน้าที่ตมอยู่
ด้วยกันที่หน้าห้อง หญิงสาวถือกระดาษใบอนุญาตให้เข้าห้องอยู่ในมือ พอเห็น
หน้าแม่ประเจียดก็ยื่นให้ดู

“นำคะ หนูจะเอาไปไอนี้ไปยื่นที่ไหนดีคะ”

“เดี๋ยวจ๊ะ แม่หนู เดียวคุณหมูแกก็มา” แม่ประเจียดโบกไม้โบกมือตอบ
กระหืดกระหอบ แล้วนางก็วิ่งกะตุบกะดับผ่านไปทางห้องเบอร์ ๑๔ ของนาง
แม่สมทรงหัวเราะ ยื่นหน้าเข้าไปบอกหญิงสาวว่า

“แต่ต่อหน้าแกนะอย่าไปเรียกแกคุณหมูเข้านะคะ แกชื่อคุณสุกรรอก
คะ”

รจนีหัวเราะออกมาทั้งน้ำตา หลอนไม่ได้มองหน้าคนรักเลยเมื่อถามต่อไป
ว่า

“ใครคะ คุณสุกรรอกนี้”

“อ้อ...แกเป็นผู้ดูแลอาคารหลังนี้ไงคะ ใครเตือตร้อนอะไรก็ไปบอกแกได้
คะ น้ำไม่ไหลไฟไม่สว่าง หลังคารั่ว บอกแกได้ทุกอย่างแหละคะ เว้นอย่าง
เดียวเท่านั้น” แม่สมทรงทำหน้าที่ขบขัน

“เรื่องอะไรคะ”

รจนีถามเบาๆ

“อ้อ...ก็เรื่องยืมเงินนะซีคะ แกไม่มีจะให้ยืมหรอกคะ” แม่สมทรงตอบ
ทำหน้าที่เป็นจนชายหนุ่มนีก้าคาญ เขาจึงขัดจ้งหวะขึ้นหัวนง

“แล้วนายสุกรอะไรคนนี้อยู่ที่ไหนล่ะ อิกกี่ปีถึงจะมา”

“ผมมาแล้วครับ” นายสุกรเดินพุงกระเพื่อมมาแต่ไกล ในมือถือกุญแจพวงหนึ่งแกว่งเสียงดังกริกๆ

“คุณหรือครับที่จะมาอยู่ที่นี่” เขาถามชายหนุ่ม

“เปล่า...ไม่ใช่ผมหรอก” ชายหนุ่มทำหน้าเย่อหยิ่ง ตอนนี้อยู่คนเดียวคนเดียวตาอำอกเก็บแล้ว ทุกคนจึงมองเห็นว่าเขาหรือตามองหน้านายสุกรตั้งแต่หัวตลอดเท่าเลยที่เดียว

ในใจของเขาคงจะคิดว่า

‘คนอะไร มันถึงได้ตาไม่มีแววเอาเสียเลย เลี้ยวเวอร์ซาเซที่เราใส่อยู่ตัวละตั้งเกือบหมื่น แล้วยังกางเกงอีกล่ะ ไอ้คนแฉนั้นมันมีไส้กันหรือยังไ้ ถึงได้มานึกว่าเราจะมาอยู่ในไอ้แฟลตกระจอกงก่งงอนี้ด้วย’

“คุณคนนี่ตั้งหากจะเป็นคนมาอยู่” เขาพยักหน้าไปทางหญิงสาวซึ่งถ้าไม่เกรงใจหล่อน เขาอาจจะเสริมต่อไปว่า

‘จะทนอยู่ไปได้ซักกี่วัน’

นายสุกรจะเข้าใจอาการดูถูกของชายหนุ่มหรือไม่ไม่มีใครเดาได้ เพราะเขายิ้มกับหญิงสาว แล้วส่งกุญแจให้พร้อมกับรับใบอนุญาตให้เข้ามาในอาคาร มาอ่านตรวจก่อนจะเงยหน้าขึ้นยิ้มอีกครั้ง

“เรียบร้อยแล้วครับ เชิญเข้ามาพักได้ มีอะไรก็บอกผมได้นะครับ ผมอยู่ที่ห้องเลขที่ ๑ ชั้นล่าง”

รจนีรับกุญแจมา พลังกล่าวขอบคุณ สายตาอ่อนโยนของหล่อนจับอยู่ที่หน้านายสุกร นึกถึงที่ใครๆ แอบเรียกเขาลับหลังว่า ‘คุณหมู’ แล้วก็แสนจะขื่น แต่ความขมขื่นยังคงใจอยู่ ทำให้หล่อนยิ้มไม่ออก นายสุกรเป็นชายวัยกลางคนร่างอ้วนพุงพลุ้ยสมชื่อ ข้างบนศีรษะของเขานั้นปราศจากผมแม้แต่เส้นเดียว มันล้านเลี่ยนเป็นสีชมพูขึ้นเงาใส ใบหูทั้งสองข้างของเขากางออกมาจากใบหน้า ทำให้หน้านั้นมีลักษณะพิเศษอันสมชื่อยิ่งขึ้น

แต่กระนั้นรจนีก็รู้สึกว่าการหล่อนชอบอัยยาศัยของนายสุกร เขาเอื้อเฟื้อยิ้มแย้มอ่อนโยนและดูจริงใจต่อหล่อน นอกจากนายสุกรและหญิงผู้ใหญ่สองคนที่มาต้อนรับหล่อน รจนีมองไปสบตาอีกหลายคู่ของคนที่ยืนอยู่บนแฟลตชั้น

สี่ด้วยกัน ซึ่งมาเยี่ยมๆ มองๆ ดูหล่อนอย่างสนใจ สายตาทุกคู่ล้วนแต่มีไมตรีจิต และชื่นชม ทั้งๆ ที่เขายังไม่รู้จักหล่อนไปมากกว่าเห็นรูปร่างหน้าตา

รจนีบอกตัวเองว่าหล่อนคงจะอยู่ที่นี้ได้อย่างมีความสุขมากกว่าที่หอพักเก่า ซึ่งเจ้าของห้องเช่าคือคุณนายหน้าฉาวซึ่งมีนิสัยข่มขืนงวด จนผู้เช่าบางคนแอบเรียกว่ายายคุณนายหน้าเลือดแทนหน้าฉาว

ที่จริงรจนีคงจะรู้สึกคับแค้นใจในการอาศัยพักพิงอยู่ที่หอพักหลังเก่านัก หากว่าหล่อนจะไม่มีรูปโฉมงดงามจนเป็นที่ต้องตาต้องใจบุตรชายคนเดียวของคุณนายหน้าฉาวเข้า

๓

พอประตูเปิดออก ชายหนุ่มเจ้าของนามประมุขก็เดินอาดๆ นำเข้าไปก่อน ท่าทางของเขาแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของหญิงสาวอย่างเต็มที่ ทำให้สายตหลายคู่ของผู้ที่มายืนสังเกตการณ์อยู่อย่างใกล้ชิดบู้ยไปให้แก่กันอย่างเห็นชั้น

เสียงใครคนหนึ่งกระซิบกับคนที่ยืนใกล้ๆ

“เบ่งหน้าดูชมไปเลยนิ”

“อืมม...จริงของนาย เล่นเอาห้องคับแคบไปเป็นกอง”

อีกเสียงหนึ่งตอบ

ประมุขกวาดตามองไปทั่วห้องรูปยาวที่มีลักษณะโล่งโล่งปราศจากเครื่องตกแต่ง แล้วก็ทิ้งของโครมลงกลางห้องหันมาทางหญิงสาว ยกมือทั้งสองขึ้นทำเอวมองกวาดดูร่างบางระหงนั้นอย่างน่าเวทนา

“ยังกะห้องแถว เฟอร์นิเจอร์สักชิ้นก็ไม่มี แล้วคุณจะทนอยู่เข้าไปได้อย่างไร”

“ก็มันไม่ใช่หอพักนี่คะ ใครเขาจะจัดหาเฟอร์นิเจอร์ไว้ให้ละ” รชนีตอบโดยไม่มองหน้าชายหนุ่ม หล่อนมัวแต่กู่ลือจ้อเลือนหีบห่อและถุงที่นำมาทิ้งไว้กลางห้องแอบเข้าริมฝาเพื่อไม่ให้หายเกะกะ

“แต่ถ้าคุณต้องการเฟอร์นิเจอร์ชนิดผ่อนส่งเดือนละถูกๆ ละก็ บอกผมนะครับ” เสียงหนึ่งดังมาจากช่องประตูที่ยังคงเปิดกว้าง ทำให้สองหนุ่มสาวหันไปมองคนที่มายืนเยียมหน้าอยู่ที่ประตู

เขาเป็นชายหนุ่มร่างอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยหน้าตาน่าขัน แม้ว่าศีรษะจะไม่ล้านและหูจะไม่กางเหมือนนายสุกร ใบหน้าของเขาใหญ่แก้มป่องและหนวดที่พาดเป็นแนวยาวตรงที่อยู่เหนือริมฝีปากนั้น มีลักษณะเหมือนคิ้วทั้งสองที่พาดอยู่เหนือกระบอกตาไม่มีผิดเพี้ยน

ประมุขทำตาเขียว สายตาของเขามองกวาดดูอาคารคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญ

ตั้งแต่หัวตลอดเท้า แล้วก็กลับมามองสบตาเล็กๆ ยิบหยีประกายรื่นเริงที่กำลังมองเขาอยู่นั้นคล้ายจะปรารภว่า

‘ไอ้แกมันใครกันหว่า’

แต่จริงก็กลับเดินมาที่ประตูยิ้มตอบวาทจาเอื้อเพื่อนั้น พลงว่า

“เฟอร์นิเจอร์ที่คุณพูดถึงหมายถึงอะไรบ้างคะ ตู๊ โต๊ะ เตียง เก้าอี้
ไซ้ใหม่”

เขายิ้มตอบ

“มากกว่านั้นก็ได้นะครับ ถ้าคุณต้องการเตาแก๊ส แพนทรี อ่างน้ำ
บอกผมคำเดียว อย่างชำพรงุนี้ก็มาติดตั้งให้เสร็จ”

“แต่พรงุนี้วันอาทิตย์นะคะ” หญิงสาวเอียงหน้านิดหนึ่ง

“โอ๊ย วันอะไรไม่สำคัญหรอกครับ คนกันเอง ผมยินดีบริการความ
สะดวกทุกอย่าง” เขาตอบยิ้มๆ

สีหน้ายิ้มย่องนั้นคงจะกวนเส้นประสาทของชายหนุ่ม ผู้ดำรงตนเป็น
เจ้าของหญิงสาวอยู่ไม่น้อย เขาจึงขยับเข้ามาใกล้ ตัดบทว่า

“อย่ายุ่งเลยอะ รจ เรื่องเฟอร์นิเจอร์มอบให้ผมจัดการดีกว่า ผมคิดว่า
ผมคงหาของไซ้ให้เธอได้ดีกว่า เอื้อ...คนอื่น”

พูดแบบนี้คนที่ถูกเรียกว่าคนอื่นซักจะมีสีหน้าเคืองๆ เขายื่นหน้าเข้ามา
ถามว่า

“ขอโทษเถอะอะ คุณเป็นเซลล์บริษัทอะไร”

ประมุขหน้าแดงจัด ตอบเสียงเกือบเป็นตวาด

“คนอย่างผมไม่หากินทางเซลล์หรอกคุณ ผมเพียงแค่โจท. ไปสั่งเฟอร์-
นิเจอร์ให้แฟนผม โดยใช้บัตรเครดิตของคุณแม่ผมเป็นประกันเท่านั้นเอง”

รจนี่หันขวับไป เสียงค่อนข้างแหลม

“คุณแม่อีกแล้ว ดิฉันบอกก็ทีแล้วจะว่าอย่าให้ดิฉันต้องทำอะไรเกี่ยวข้องกับ
คุณแม่ของคุณอีก หรือถ้าจะให้พูดตรงๆ ก็แปลว่าดิฉันไม่ต้องการยุ่งเกี่ยว
กับคุณอีกต่อไปนะเอง”

เขาทำหน้าที่จ้อยลงทันที

“ໄວ້ รจ ผมทำอะไรผิดถึงลงโทษผมอย่างนี้” เขาทำเสียงออดเป็นมอดกั๊ดไม้

“อ้อ ความผิดของคุณก็คุณอยากเกิดมาเป็นลูกชายคุณนายหน้าवलทำไมคะ” หญิงสาวย้อนให้

“ໄວ້ ถ้าผมเลือกเกิดได้ละก็ ผมคงไม่เกิดเป็นลูกคุณแม่หรอก”

“แต่คุณเลือกไม่ได้นี่คะ คุณเกิดมาเป็นลูกท่านเสียแล้ว และคุณแม่คุณก็ไม่ต้องการดิฉันเป็นสะใภ้ ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์อะไรสักนิดที่เราจะติดต่อกันต่อไป เปลืองหัวใจดิฉันเปล่าๆ”

“ໄວ້ รจ เธอตัดใจจากผมไม่ขาดหรอก ผมรู้”

“แต่ดิฉันรู้ว่าว่าคุณคะ คุณประมุข” หญิงสาวตอบเยือกเย็น ปรกาศตาสงบนิ่ง

“เชิญคุณกลับไปเสียเถอะคะ เสียเวลาเปล่าๆ”

“ไม่กลับ” เขาพูดอย่างดื้อดึง

“จ้างผมก็ไม่กลับ ผมจะอยู่ที่นี้กับคุณด้วย”

รจนี่ขมวดคิ้ว

“เหลวไหลละ พูดยอะไรอย่างนั้น อย่าลืมนิสิตะว่าดิฉันไม่ใช่ผู้หญิงโสเภณีหรือเมียเช่า อยู่ดีๆ คุณจะมาอยู่กับดิฉันง่ายๆ ยังไงได้”

“งั้นเราไปจดทะเบียนสมรสกันเลย” เขาคว่าข้อมือหญิงสาวตั้งท่าจะจูงให้ออกประตู

“วันนั้นวันเสาร์คร่ำบ อ่าเกอเขาปิด” เสียงชายหนุ่มผู้เป็นเอเย่นต์ร้านเฟอร์นิเจอร์ดังเข้ามาอย่างล้อเลียน แต่เมื่อสองหนุ่มสาวเหลียวไปมองทางประตูก็ไม่ปรากฏว่าตัวเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่มีผู้ใหญ่สักคนกล้ามายืนมองอยู่ตามช่อง คงมีแต่เด็กๆ มายืนชะเง้อชะแง่มองดูหนุ่มสาวทะเลาะกันอยู่ในห้องอย่างทิ้งที่ที่สุด

ประมุขคำรามอยู่ในลำคอ จำต้องปล่อยมือหญิงสาวเพราะกระดากสายตาเด็ก ๆ

“ให้ตายเหอะ คนแถวนี้มันโลว์ลีนดี แบบนี้คุณจะอยู่ร่วมกับมันยังไ้

ไหว”

“สายตาของคุณกับดิฉันมันต่างกันค่ะ สำหรับดิฉัน ดิฉันรู้สึกว่าคุณที่นั่นชื่อๆ และเอื้อเฟื้อดีออก”

เขาถอนใจดังเฮือก ยังไม่ทันจะคร่ำครวญวิงวอนอย่างไรต่อไป เสียงจ๊อกแจ๊กก็ดังขึ้นที่หน้าห้อง แต่กระนั้นก็ยังไม่วายเสียงแหลมกร้าวเสียงหนึ่งที่ตั้งลอยมาแต่ไกล

“ไหน ลูกชายชั้นอยู่ไหน ชะช้า ดอดหนีตามอีนั่งผู้หญิงแบกะดินมาจนได้ เตี้ยวหะแม่จะบิดให้หูขาดเชียว”

รจนีหัวเราะเสียงต่ำๆ ในลำคอ ดวงตากลมดำส่งประกายวูบขึ้น เมื่อเห็นหน้าของคนรักของหล่อนเปลี่ยนสีไปในทันทีที่ได้ยินเสียงมารดา

“ไหนคุณลองพูดอีกทีซิคะ คุณประมุข ว่าคุณจะไปจดทะเบียนสมรส” หล่อนถามอย่างยั่วเย้า

แต่เขาไม่ตอบ คงยืนหน้าซีดเผือดมองดูประตูด้วยสายตาของเด็กที่หนีโรงเรียนแล้วถูกครูจับได้

เด็ก ๆ ที่ยืนจับกลุ่มอยู่หน้าประตูห้อง แหวกออกเป็นช่องเมื่อสตรีวัยกลางคนร่างใหญ่เทอะทะเดินย้ายสะโพกอย่างรวดเร็วเข้ามา ใบหน้าอวบอูนนั้นมีเหงื่อโซม สีหน้ากราดเกรี้ยวเมื่อมองเห็นบุตรชายกับแม่สาวที่แสนซึ้งยืนอยู่ด้วยกันในห้อง

“นั่นใหม่ละ” แม่แปดเสียงแหวกลูกชาย พलगยกมือขึ้นชี้หน้า

“ฉันนึกแล้วที่เตี้ยวว่าแกจะต้องหนีตามอีนั่ง...เอ๊ย...แม่รจนีมา” คุณนายรีบเปลี่ยนคำเรียกหญิงสาวเมื่อแลเห็นประกายดุเดือดในดวงตากลมดำของหล่อน ประมุขผินยิ้มจี๊ดๆ

“ผมไม่เห็นว่าคุณแม่จะมาตามมาถูก”

“เอ๊ย” คุณนายร้องเหมือนถูกทำร้ายที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย

“นี่แกนึกว่าฉันโง่กว่าแกระะยะ ถ้าฉันโง่กว่าแกจริง ๆ ฉันคงเลี้ยงแก่ให้เติบโตมาถึงขนาดนี้ไม่ได้หรอกยะ” คุณนายทำหน้าที่ภาคภูมิประกอบบท

“ทำไมคุณแม่มาถูกล่ะฮะ ผมแปลกใจ เพราะผมเองถ้าไม่ได้ขับตามรถ

แท็กซีมาผมก็มาไม่ถูกแน่” เขาไกลถามไปเรื่องอื่นพยายามจะให้มารดาอารมณ์เย็นลง

มารดาหัวเราะเยาะซึ่งๆ หน้า เปิดกระเป๋าถือใบใหญ่หยิบพัสดุออกมาบอกผมให้ตัวเอง เพราะเหตุที่ผมไปหน้าจนหยุดตั้งๆ ลงบนหน้าอก

ประมุขพยักหน้ากับหญิงสาว

“รอไปเปิดประตูหลังให้ผมเข้าหน่อยซีคะ คุณแม่ร้อน”

แต่หญิงสาวทำหูทวนลมเฉยเสีย พอเขาเตือนก็ตอบสั้นๆ ว่า

“ดิฉันหนาวค่ะ”

คุณนายหน้าหนาวจะไม่สนใจเรื่องความร้อนความเย็นของอากาศในห้อง เพราะมีวแต่ภาคภูมิเจ้าที่ท่านตามลูกชายมาจนถูก

“อ้อ...ทำไมฉันตามมาถูกนะเธอะ ง่ายนิดเดียว ฉันก็ไปถามเพื่อนห้องใกล้เคียง แม่จนี่ ดูว่าใครรู้มั่งว่าแม่จนี่จะย้ายไปอยู่ที่ไหน แม่ประเทืองเขาก็ให้ตำบลที่อยู่ฉันมาเท่านั้นเอง ของกลัวๆ”

ประมุขหันมาทางหญิงสาวซึ่งยืนวางหน้าตั้งอยู่พูดอ่อยๆ

“รออย่าไปโกรธประเทืองเลยนะฮะ เขาคงเกรงใจคุณแม่”

“ใครว่าดิฉันโกรธคะ วันหลังดิฉันจะจดหมายไปขอขบใจประเทืองเขาก็ทำให้คุณแม่คุณมาตามคุณถูก ไม่ยั้งงั้นดิฉันก็ยังไม่ทราบเหมือนกันว่าทำยังไงจะทำให้คุณกลับไป”

คุณนายแค้นหัวเราะเสียงแหลม โบกพัดที่กระพือลมที่ขึ้น

“อย่าปากว่าตาขีบหน่อยเลยจ้า แม่จนี่ ถ้าเธอไม่ต้องการให้ใครตามเธอมาจริงๆ ละก็ เธอจะให้ที่อยู่เธอไว้กับเพื่อนๆ ทำไมจ๊ะ”

รจนีก็ตรึมฝึปาก ตอบเสียงสั้นด้วยความโมโห

“ก็ดิฉันมีเพื่อนฝูงนี่คะ คุณนาย เมื่อคบกันเป็นเพื่อนแล้วเราก็ออยากคบกันต่อไปคะ ไม่ใช่ว่าพอจากกันไปก็เลยตัดญาติขาดมิตรกันไปเลย ถ้าดิฉันเจตนาให้คุณประมุขตามดิฉันมาจริงๆ ละก็ทำไมดิฉันไม่ให้ที่อยู่เขาละคะ เขาก็พูดเองว่าเขาไม่รู้ว่าคุณย้ายมาอยู่ที่นี่”

คุณนายยิ้มเยาะสีหน้าเต็มไปด้วยเลศนัย

“อ้อ นั่นเธอประสงค์จะขึ้นราคาตัวเองนะซี ยังกับใครเขาไม่รู้เท่า เธอทำเป็นหนีเขาเพื่อล่อให้เขาตามเท่านั้นเอง”

รจนีปากสั่นมือสั่นเจ็บใจจนพูดอะไรไม่ออก ประมุขเห็นท่าทางของคนรักใกล้จะถึงจุดเดือดเข้าเต็มที จึงจับแขนมารดาตั้งให้ออกนอกห้อง

“เรากลับกันดีกว่าชะ คุณแม่ อย่ามาว่าอะไรจางเขาอีกเลย ที่ที่บ้านเขา นะชะ ไม่ใช่ที่หอพักของคุณแม่”

คุณนายคงจะเห็นจริงตามคำเตือนของบุตรชาย จึงสะบัดหน้าเดินออกนอกห้อง

“แม่อีกอย่างนั้นนะซีถึงได้ยังมีมือไว้ ไม่งั้นละก็คงจะได้ตบหน้าให้ชกฉาดสองฉาดแล้วละ” พูดตอนท้ายเมื่อเดินออกพ้นประตูห้องไปแล้ว และลดเสียงให้ค่อยลงกะว่าคนที่อยู่ในห้องคงจะไม่ทันได้ยิน

ประมุขสะกิดมารดา นึกเคืองคนแถวหน้าห้องที่ยืนทำหน้าเหลือ มองดูเขากับมารดาราวกับเป็นสัตว์ประหลาด

“คุณแม่พูดแบบนี้เดียวใครมันคาบไปบอกรจนีก็มีเรื่องเท่านั้น”

“หน้อย... อดตี मामีเรื่องกะแม่ซี ตัวนิดๆ แค่นั้นนะไม่ครนามือแม่ร็อก”

คุณนายทำท่าคั่นไม้คั่นมือ แต่ก็เร่งฝีเท้าเดินลงบันไดให้เร็วขึ้นอีก

“อ้าว ก็ถ้าเผื่อพวกที่ยืนมองดูอยู่หน้าห้องเข้าช่วยรจนีละคุณแม่” ลูกชายอดยั่วไม่ได้ เขาก็พอรู้เหมือนกันว่าทำไมมารดาจึงเร่งฝีเท้าเดินเร็วขึ้น

“ชะ แบบนั้นมันก็หมาห่มุ่ชะซี แม่จะได้เรียกตำรวจปะไรละ”

“แต่พอถึงตอนสอบสวนก็จะกลายเป็นว่าคุณแม่เป็นฝ่ายผิดเพราะเป็นฝ่ายมหาเรื่องกับรจนีที่บ้านพักของเขา”

ถึงตอนนี้คุณนายหน้าवलซึกจะหน้าไม่वलเสียแล้ว ท่านปั้นหน้ายักษ์เข้าไปใส่ลูกชาย

“แกมันต้องเห็นนั่นน่ถูก แม่ผิดวันยังค่ำนะแหละ อย่าพูดอะไรออกมาอีกจนคำเดียวเชียวนะ ไม่งั้นแม่บิตหูขาดเดี๋ยวนี้แหละ”

ลูกชายเจี๊ยบ คุณนายจึงบ่นต่อไป เมื่อเดินหอบแฮกๆ ลงมาถึงชั้นล่างแล้ว

“เฮ้อ สาระนั้นขึ้นไปอยู่ถึงบนชั้นห้าชั้นหก คนพรรคนี้ก็มีด้วย”

“ที่นี่เขามีสี่ชั้นเท่านั้นฮะ คุณแม่”

มารดาไม่สนใจ ปนต่อไปพลงเดินนำบุตรชายตรงไปที่รถ

“มันคงกลัวแม่จะมีแรงตามขึ้นไปตบมันบนโน้นมั้ง ใจคอมันคงนึกกระหึ่มละซี้ว่าคงจะมีแต่หนุ่มๆ แน่นๆ อย่างแกที่จะมีแรงตามมันขึ้นไปข้างบน ส่วนแม่ นะแกแล้วคงขึ้นไปไหว ปล่อยให้แกกับมันเสวยสุขกันบนโน้นละซี้”

“คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอกฮะ คุณแม่ ผมว่าคงจะเป็นเพราะห้องชั้นล่างมันไม่ว่าง มีว่างอยู่แต่บนชั้นสี่เท่านั้น”

คุณนายหันขวับมาคว้าบุตรชายบิดจริงๆ ด้วยความโมโห

“นี่แน่ะ จันทบอกแล้วให้เงียบ ไม่ให้เถียงแทนมันไงละ เตี้ยวแม่บิดให้หูขาดซะเลยนี่”

เสียงเด็กชายกะห่องมาส่งข่าวที่หน้าห้องดังแจ๊ๆ ว่า

“ผู้ชายคนนั้นโดนแม่เขาบิณฑุลาไปที่รถแล้วอะ คุณหน้า”

รชนีหันไปมอง ยิ้มเปลี่ยๆ

“ขบใจจะหนู ดีแล้วละ เขาไปเสียได้ก็ดี โลงอกไปที่”

“แล้วคุณหน้าไม่คิดถึงเขาหรือคะ” เสียงใสแจ๋วของเด็กหญิงตัวอ้วนแก้ม
 ยู่ย อายุประมาณสามสี่ขวบถามขึ้น แม่หนูมีผมสีน้ำตาลยาวคลุมไหล่ แม้จะ
 มองดูค่อนข้างรุ่งรังแต่ก็น่ารักนักหนา

เด็กชายกะห่องขมวดคิ้วทำหน้าระอาใจ “เฮ้อ แก่แต่ดูวัยร้ายเลย
 แะะ ยายลูกกวาด”

รชนีหัวเราะออกมาได้ เดินตรงเข้ามาอุ้มเด็กหญิงขึ้นพิจารณาดูหน้าตา

“อ้อ หนูชื่อลูกกวาดหรือคะ ทำจะชอบทานลูกกวาด”

แม่หนูลูกกวาดยิ้มอายๆ จีบปากตอบ

“หนูชอบทานทั้งนั้นคะ ลูกกวาด ทอฟฟี่ ช็อกโกแลต ไอติม”

“ไอ้โฮ ตะกละจังเลย”

กะห่องขัดคอ

รชนียิ้ม ยื่นจมูกหอมแก้มเป็นพวงของแม่หนูพอดหนึ่ง

“หนูลูกใครคะ”

“ลูกพ่อมั่งมีคะ”

“อ้อ คุณพ่อของหนูมั่งมีด้วยหรือคะ” รชนีถามอย่างพาซื่อ

กะห่องหัวเราะคิกคัก

“ไม่ใช่หรอกอะ คุณหน้า พ่อของเขาชื่อมั่งมีตั้งหากอะ แต่ความจริงถึง
 แตกยันเตเลย”

รชนีอดหัวเราะไม่ได้ หล่อนวางเด็กหญิงลง จับคางสั้นเบาๆ ด้วยความ

เอินดู

“ตินะคะ ชื่อมันมีดีออก อย่างน้อยก็ทำให้เราสบายใจ”

กะหรั่งหัวเราะอีก

“นี่แล้ว คุณน่าจะอุ้มยาลูกกวาดได้นานซักเท่าไร”

“ทำไมจ๊ะ” รชนีหันไปเลิกลูกถามอย่างแปลกใจ

“ก็ตัวหนักเป็นบ้าเลยนี่อะ อ้วนยังกะหมู ใครอุ้มใครบ่นทุกคน”

กะหรั่งอธิบาย

แม่หนูลูกกวาดค้อนขยับ จีบปากพูด ทำหน้าตาแก่แดดเหมือนสาวງ

“ตัวนะผอม มีตะกระตุกแล้วยังมาอิจฉาเค้า”

“หน้อย มาว่าเรามีแต่กระตุก เตี้ยวหะ เตี้ยวหยิกแก้มซะเลย” กะหรั่ง ยืนสองนิ้วเข้าไปใกล้แก้มยู่เป็นพวงของเด็กหญิง แต่เอาจริงๆ เขาก็เพียงแต่ จีบบีบเบาๆ เท่านั้น แต่กระนั้นลูกกวาดยังทำหน้าที่ส่ำออยคุณน้าคนสวยซึ่งแก รู้สึกดีใจ แต่ยังไม่ทันจะได้เปล่งเสียงร้องแงออกมา ชายหนุ่มร่างอ้วนพุงพลุ้ย คนแก่อีกยืนหน้าเข้ามาทัก

“อ้าว ลูกกวาดเป็นอะไรไปลูก หน้าเหยเซียว”

“อ้อ คุณคนนี้นะเอง คุณมั่งมี” รชนีบอกตัวเอง กลั้นยิ้มไว้ได้ด้วย ความลำบากเมื่อนึกต่อไปว่า

“หนูลูกกวาดคงอ้วนเหมือนคุณพ่อ” แม่หนูลูกกวาดโผล่เข้ากอดขาบิดา ชี้น้ำกะหรั่งพลางออเฮาะบิดา

“พี่กะหรั่งเกรหน่ออีกแล้วจ๊ะ พ่อจ๋า”

กะหรั่งหัวเราะเหะๆ แก้วว่า

“ผมจับแก้มหน้อยเตี้ยวเท่านั้นเองอะ อามั่ง”

มั่งมีหัวเราะอย่างอารมณ์ดีไม่ถือสา ตบหัวลูกสาวเบาๆ

“พี่เขาเล่นด้วยหรือก๊ะ หนูอย่าชี้แยชีลูก ทีหลังจะไม่มีการรัก”

“มา ลูกกวาด ไปยิงนกเล่นกันดีกว่า” กะหรั่งคว้าข้อมือเด็กหญิงเดิน ออกไปจากบิดา ลูกกวาดเดินซอยเท้าตามไปติดๆ อย่างว่าง่าย แต่ก็ไม่วายมี ช้อแม่

“แล้วต้องซื้ออมยิ้มให้หนูอันหนึ่งนะจ๊ะ”

รจนีมองตามร่างตัวมเตี้ยมน่ารักนั้นไป แล้วก็หันมายิ้มกับบิดาของแม่หนู

“ลูกสาวคุณน่ารักจังคะ คุณมั่งมี”

สีหน้าของเขาออกจะกระดากเล็กน้อย เมื่อได้ยินหญิงสาวออกนามเขา
เต็มยศ

“เรียกผม ‘มั่ง’ เฉยๆ ดีกว่าครับ คุณรจนี ผมอายุจ้ังเวลาใครเรียกชื่อ
ผมเต็มๆ”

“โถ อายทำไมคะ ชื่อเป็นสิริมงคลดีออก” รจนีปลอบด้วยเสียงอ่อน-
โยน

“ถ้าผมมั่งมีจริงๆ ก็แล้วไป แต่เนี้...ผมไม่ยอมให้ใครหัวเราะเยาะ” เขา
ยกไหล่ทำตาหยีน่าขัน

รจนีหัวเราะด้วยอดมิได้

“เห็นไหม คุณยังอดหัวเราะเยาะผมไม่ได้เลย” เขาพูดยิ้มๆ

หญิงสาวทำหน้าตกใจ

“แต่ดิฉันไม่ได้หัวเราะเยาะชื่อคุณนี่คะ ดิฉันขันหน้าตาของคุณต่างหาก”

มั่งมีหัวเราะก๊าก

“ผมก็รู้ ไม่มีใครหรอกฮะ ที่เห็นหน้าผมแล้วจะทำหน้าเศร้าอยู่ได้” เขา
เดินเข้าไปเปิดประตูหลังแสงแดดเหลืองอร่ามสอดเข้ามาเป็นลำยาว ลมพัด
เข้ามาทำให้บรรยากาศในห้องสดชื่นขึ้น เขาเหลียวมาทางหญิงสาว

“คุณเห็นระเบียบหลังแล้วยังฮะ ตรงนี้นั่งเล่นก็ได้ ตากผ้าก็ได้”

รจนีเดินตามไปดู เป็นเฉลียงแคบๆ กว้างไม่เกินเมตรครึ่งเปิดรับแดดเข้า
อย่างเต็มที่

“จริงๆ ด้วยค่ะ ตรงนี้เหมาะจะตากผ้าจริงๆ”

สายตาของหล่อนมองลอดไปยังอาคารอีกหลังหนึ่ง ซึ่งหันหลังชนกัน
ตามระเบียบซึ่งทอดต่อกันเป็นแถวยาวนั้น มีผ้าตากไว้เป็นระนาวทุกระเบียง

“ผ้าผ่นตากทั้งๆ ั้ไว้แบบนี้มีหลายบ้างไหมคะ” หญิงสาวถาม

“ก็ไม่เห็นค่อยหายนี่ครับ คนแถวนี้ดีครับคุณ เป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกัน